

Voi stajari

Dan Lazarescu

Voi, stejari, ce încă țineți
Fruntea sus și pieptul dârz
Fie ploaie, fie viscol
Ori potop cumplit de vânt.

Voi, cei ce răbdați de sete
Când alții în silă beau,
Voi, ce-ncremeneați în geruri
Când la foc ei lăfăiau.

Voi, ce ați crescut din truda
Mâinilor cu bătăături
Împărțind o mămăligă
La mereu prea multe guri.

Voi, ce nu ați plâns de pofta
Marafetului lucios,
Ci de lacrima și mila
Celui înglodit, de jos.

Voi, ce-ați smuls sceptrul izbânzii
Fir cu fir și bob cu bob
Din nisipul deznădejzii
Și din teama tuturor.

Voi, ce n-ați plecat genunchiul,
Ci, scrâșnind vârtos din dinți,
Ați răbdat să crape biciul
Ce lovea, rugând la sfinți.

.....

Vouă vi se datorează
Azi lumina de pe cer,
Care ne arată calea
Adevărului etern.

Și dreptatea, și puterea
Și speranța ce mai e,
E lăstar din rădăcina
Ce vă poartă genele.

Voi, stejari ce năzuita-ți
Biruința celor drepți

Ia priviți cum crapă strâmbii,
Îndoindu-se încet.

Se golesc de vanitate
Putrezind sub strai ales,
Mânioși că semănară
Ce acum au de cules.
.....

Din sămânța de virtute
Cresc vlăstare de virtuți,
Din ticăloșie crește
Doar disprețul celor mulți.

Poem dedicat prietenilor mei, Laura-Alexandra și Horațiu Pui